

Keliaujantiems piligrimams svetingi buvo ne visi

Laima STONKUVIENĖ

Per kai kurias rajono vietas šią savaitę keliavo Pranciškoniškojo jaunimo atgailos žygio dalyviai. Deja, vadinamieji pilgrimai ne visur buvo sutikti su išskėstomis rankomis. Vieniems gyventojams savo apsilankymu jauni žmonės sukėlė daug gerų ir gražių emocijų, tačiau buvo ir nepatinkliai į juos šnairavusių ir įsileisti į namus nepageidavusių. Tiesa, kaip dabar jau aišku, taip atsitiko ne iš blogos valios, tiesiog trūksta informacijos apie piligrimus.

Tikslas – šlovinti ir liudyti Evangeliją

Praejusį savaitgalį Klaipėdoje susirinko didelis būrys pranciškoniškojo jaunimo iš visos Lietuvos. Kartu su broliais pranciškoniais jie visą savaitę keliavo atgailos žygi į Porciunkulės atlaidus Pakutuvėnuose, kurie vyks rytoj. Čia pilgrimai dalyvavo šv. Mišiose, švęs Porciunkulę.

Jau 20 metų besitęsianti pranciškonų atgailos žygių tradicija šiemet sujungė Klaipėdos šv. Pranciškaus Asyžiečio koplyčią ir Pakutuvėnų šv. Antano Paduviečio bažnyčią.

Pasirengimo žygiui rekolekcijos vyko prie statomo šv. Pranciškaus onkologijos centro, grupė pilgrimų aplankė Klaipėdos universitetinės ligoninės onkologijos, chemoterapijos ir radioterapijos skyrius, meldėsi už juose besigydančius ligonius.

Žygeiviai, nešdami Gailėstingio Jėzaus atvaizdus ir Dievo gailėstingumo žinią, žygiuodami su šlovinimo giesme ir malda, aplankė ir susitiko su Klaipėdos, Kretingalės, Plikių, Jokūbavo, Budrių, Mikoliškių, Lapių, Vėžaičių, Endriejavo, Kulių ir kitų vietovių gyventojais.

Kadangi atgailos žygis yra pasitikėjimo Dievo meile mokykla, pilgrimai su savimi nešinėja nei telefonų, nei maisto, nei pinigų, iš anksto nesirūpinę nakvyne – esą visa tai priklauso nuo Dievo meilės ir nuo sutiktų žmonių, kurie tai meilei atveria širdis ir savo namų duris. Keliauninkų teigimu, patiriamos didelės malonės įžengus į žmonių gyvenimus, dalijantis tikėjimu ir išgirstant nuostabių tikėjimo liudijimų, dėl Dievo meilės prašant maisto bei nakvynės. Tačiau būtent tai kai kuriems pilgrimų lan-

kytiems gyventojams ir sukėlė įtarimų.

Svečių nepageidavo

Jokūbaviškė Danutė Pilpčiuk įsitikinusi: pilgrimai į kaimą atneša šviesą. „Šie jauni žmonės mums praveda gerumo, meilės ir atsidavimo Dievui pamoką, moko labai gražių dalykų. Ypač jaudina tai, kad jie gerumo grūdelius pasėja vaikų širdelėse, – pasiteiravus, kaip jokūbaviškiai priėmė žygeivius, kalbėjo Danutė. – Didžiausia bėda ta, kad ne visi žmonės žino, kas tai yra pilgrimai, todėl įtariai į juos žiūri, nenori įsileisti į savo namus. Tokių atvejų buvo ir pas mus. Šiandien žmonės apskritai yra įtarūs, bet tai ir suprantama – po namus vaikšto įvairaus plauko prašytojai, siaučia chuliganai, vagys, žudikai. Ne tik jokūbaviškiai iki šiol prisimena senolį, kurį nužudė jo priglaustas prašalaitis. Reikėtų daugiau rašyti apie piligrimus, jų kelionės tikslą, daromus gerus darbus. Jeigu būtume iš anksto žinoję, jog sulauksime tokių svečių, tikrai būtume gražiau juos priėmę. Dabar teko viską labai greitai suorganizuoti“.

Budriuose gyvenanti Janina Lukauskienė pasidžiaugė, kad jų kaimo pilgrimai neaplenkė jau antrą kartą. „Brolių pranciškonų lydimą nemažą būrį jaunimo gyventojai ir pernai, ir šiemet priėmė labai geranoriškai. Pirmąsyk, tiesa, buvo keista sulaukti pilgrimų, ne vienas klausinėjo, kas tai yra. Šiemet bendruomenė apie jų apsilankymą žinojo iš anksto, paruošė vaisių, dalyvavo šv. Mišiose, didžiąją dalį keliauninkų priėmė nakvoti, kiti permiegojo kultūros namuose“, – pasakojo Janina.

Abi pašnekovės prisipažino, jog, jei turėtų laiko, ir pačios

mielai prie žygeivių prisijungtų. „Jų tikslas ir norai labai gražūs ir geri. Jie skleidžia neįprastą šviesą, ramybę, už kiekvieną meldžiasi, palaimina. Toks dvasinis penas nuo kasdienybės rūpesčių ir problemų išvargusiems žmonėms tikrai ne pro šalį. Būtinai reikia tokių Dievo žodžio nešėjų, nes po jų apsilankymo žmogus jautiesi toks pakylėtas, toks gerietis“, – juokėsi pokalbininkė.

Pilgrimines keliones skatina

Piligrimas (lotyniškai peregrinus – svety, užsienietis) yra asmuo, išsirušęs į pilgriminę kelionę norėdamas aplankyti kokią šventą vietą. Paskata pilgriminei kelionei gali būti siekis gauti nuodėmių atleidimą, įžado vykdymas, viltis, kad tam tikroje vietoje bus išklausytos maldos, pagyta nuo ligos. Tikslas yra tam tikra šventa laikoma vieta, pavyzdžiui, bažnyčia.

Pilgrimystė į šventas vietas vyksta nuo seniausių laikų. Šis reiškinys paplitęs visose svarbiausiose pasaulio religijose. Pakeliui į konkrečią vietovę pilgrimai aplanko vis daugiau religinės svarbos vietų – bažnyčių, vienuolynų.

Anksčiausiai rašytiniuose šaltiniuose minima krikščionių pilgrimų kelionė į Šventąją Žemę vyko 333 metais sausumos keliu iš Bordo į Jeruzalę, kuri laikoma šventu miestu. Didelę reikšmę netrukus įgavo ir apaštalų Petro ir Pauliaus palaidojimo vieta Romoje. Per paskutinius kelis dešimtmečius svarbiomis pilgrimų lankomomis vietomis tapo Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo vietos Lurde ir Fatimoje, kur paliktos žmogaus kūno dalių kopijos iš medžio bei metalo (votai) simbolizuoja stebuklingą išgijimą ar išsigelbėjimą. Pirmieji krikščionių pilgrimai buvo Trys karaliai, aplankę kūdikėlį Jėzų.

Katalikų bažnyčia, skirtingai nuo protestantų, skatina pilgrimines keliones. Pilgrimų lankomos vietos paprastai yra patvirtintos ir pripažįstamos katalikų bažnyčios, nors pilgrimais yra vadinami ir oficialiai nepripažintos vietas lankantieji.

Pilgrimystė turi ir simboliinę reikšmę. Tai kelionė ne tik į išoriškai apčiuopiamą vietą, bet taip pat kelionė į save, savo vidaus erdves.

